

TOROCZKAY András

Isten nem nagymama

Isten nem nagymama,
aki addig nem volt hajlandó meglátogatni minket,
hitetlen unokáit,
amíg hittanra nem kezdtünk járni,
amíg meg nem tanultuk szépen énekelni,
hogy az úr a pásztorom, jó pásztor ő,
nyájával arra jár, amerre várva vár
a forrás hús víze, a zöld mező.

Isten inkább nagypapa, nagypapa.

Egy nyári nap
benyúlt a nyitott ablakon egy sötét kéz
és elemelt egy arany gyertyatartót,
családunk valamelyik azóta rég elhordott drága kincsét.
Nagypapa utána eredt, utánaszaladt.
Ne bántson, tanító úr, éheznek odahaza!
Fel ne jelentsen, én vagyok, hát nem ismer meg?
Felismerlek, és elengedlek, ígérem, ha ezután jó leszel.
Megígérem, tanító úr, engedjen el!
Akkor ne lopj, soha többet.

Isten inkább nagypapa,
aki azt mondta az akkorra odaérő rendőrnek:
Hagyja csak futni, a szavamat adtam neki.
És a pénzről hallgatott,
amit egykori tanítványának adott.

Lesz idő, mikor nem engednek be a városba

Vonalas füzet (2006 körül):

Lesz idő, mikor nem engednek be ebbe
a városba, érzem. A lakótelep
piros házát nézem. Az ablakok közül a második
a miénk, pont középén. Nem használják az erkélyt,
talán ehhez túl kicsi a város, mi sem használtuk.
(Tér nincs, csak egy betonból öntött parkoló
a négyemeletes házak közt.) Esőben ázó alak,
fekete kabátban cigarettázik a sarkon. Én vagyok.
Talán őt nézném most, ha még ott lalnánk,
és gyerek lennék, és kinéznék az ablakon.
Addig nézném a sötétséget, amíg világosság
nem gyulladna benne. Nem takarékos izzó a piros
függöny mögött. Kik laknak ott most?
Hátam mögött a kereszteződésben
a papírbolt lerombolt épülete. Hült helye.
Ott vettünk iskolakezdekskor füzetcsomagot.
Most a sitt bokáig ér. Mellette pékség, voltam ott
kenyéréért. Ma már italkimérés. A vaskapuján
krétával italárok. Így jobban látszódnak
a kisváros fényes csillagai. Így jobban látszódik
Isten. Vagy ezt már csak én teszem hozzá, és
rosszul emlékszem?